

Arrest

nr. 76 961 van 12 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. NAULAERTS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. M. (...), bent een 23-jarige Afghaanse jongeman van pashtou-origine. U werd geboren in Kabul maar woonde in het district Dara-i-Nur gelegen in de provincie Jalalabad. Omwille van uw werk verhuisde u met uw familie naar de wijk Darulaman in de stad Kaboel. U verbleef meestal in militaire basissen in de districten Sayed Abad en Maydan Shahr in provincie Maydan Wardak waar u werkzaam was als loodgieter voor Amerikaanse militairen. U genoot onderwijs tot de tweede klas en spreekt zowel Pashtu als Dari. Nadat u gevlucht was keerde uw familie terug naar het district Dara-i-Nur in de provincie Nangarhar.

Uw problemen begonnen toen u begon te werken voor de Amerikanen in de provincie Maydan Wardak. De mullahs van uw dorp vonden het een schande dat u werkte voor de Amerikanen. U verklaarde dat ze in Afghanistan mensen die voor de Amerikanen werken vermoorden.

U verbleef ongeveer acht maanden in een kamp in het district Sayed Abad waarna u getransfereerd werd naar het kamp in Maydan Shahr waar u een vijftal maanden werkte. Tijdens uw verblijf in Sayed Abad had er een schietincident plaats met een dolgedraaide tolk die volgens uw verklaringen vijf Amerikanen doodde. Na uw verblijf in het kamp in Maydan Shahr ging u terug naar het kamp in Sayed Abad.

Op een dag was u op weg naar huis met een taxi omdat uw moeder hartproblemen had. De taxi werd gestopt door een groep van vier taliban-leden die u meenamen naar een huis. U verbleef hier twee dagen en twee nachten. De taliban deelde u mee dat ze informatie hadden dat u voor de Amerikanen werkte maar omdat u hiervan geen bewijs op zak had, lieten ze u terug vrij. Ze bedreigden u dat de volgende keer dat je opgepakt zou worden en u wel bewijs in uw bezit had van samenwerking met de Amerikanen u gedood zou worden. Ook de autoriteiten kwamen een paar keer langs bij uw familie in Kaboel. Ze vroegen uw broer wat voor werk u deed en dreigden verder te vertellen dat u samenwerkte met de taliban.

U ontvluchtte Afghanistan rond maart 2011 en kwam aan in België op 19 juni 2011 waar u de volgende dag op 20 juni 2011 asiel aanvroeg.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u voor uw leven omwille van de mullahs uit uw dorp en de taliban en voor uw vrijheid omwille van de overheid. 1 Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw taskara, de taskara van uw vader, drie foto's van uzelf, een foto van uw vader, een foto van uw broer, een overlijdensbericht, een uitnodigingsbrief, twee certificaten van de Amerikaanse Special Forces en een verzendingsorder voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo ongeloofwaardig zijn dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vrees tot vervolging bij terugkeer naar Afghanistan

Zo verklaart u dat u de job als loodgieter op een Amerikaanse basis in het district Sayed Abad hebt gekregen op uitnodiging van een vriend (CGVS p. 10). Als u gevraagd wordt of u eerst op gesprek bent moeten gaan of een procedure hebt moeten doorlopen, antwoordt u dat er geen test was ofzo, ze hebben gewoon vingerafdrukken genomen en een badge gegeven (CGVS p. 11). Als u even later verklaart dat u geen attest of diploma van uw beroep heeft, wordt u gevraagd of de Amerikanen u zomaar geloofden op uw woord waarop u antwoordt dat u toch een test heeft moeten afleggen (CGVS p. 13). Dat de Amerikanen zomaar een Afgaanse loodgieter op hun basis zouden te werkstellen, zonder de minste doorlichting uit te voeren in een klimaat waar het vertrouwen tussen buitenlandse troepen en hun Afgaanse medewerkers op de proef wordt gesteld door meervoudige aanvallen van Afgaans veiligheidspersoneel die zich tegen hun werkgever keren (zie toegevoegde informatie administratief dossier), klinkt dan ook zeer ongeloofwaardig.

Bovendien verklaart u dat u onder contract lag bij de Amerikanen en dat u betaald werd door Carlos (CGVS p. 11). Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat de tolken die werkten in hetzelfde kamp als u waren tewerkgesteld door een onderaannemer (zie toegevoegde informatie administratief dossier). Deze onderaannemer zorgt voor een doorlichting van het personeel en verzorgt de contracten en lonen van de tolken. Het was zelfs zo dat een soldaat die moest samenwerken met een tolk deze niet kon ontslaan aangezien de tolk onder contract lag bij een onderaannemer (zie toegevoegde informatie administratief dossier). Er is geen enkele reden waarom ook u, als loodgieter, niet onder dit regime zou vallen. Het is bovendien weinig waarschijnlijk dat de 'Special Forces' bij wie u tewerkgesteld was, zich zouden bezighouden met de contracten en uitbetalingen van het Afgaans personeel.

Daarnaast is het ook weinig logisch dat u beweert gewerkt te hebben voor de 'Special Forces' (CGVS p. 13, 14 en 15) maar dat u de benaming niet kent van het afgezonderde kamp die zich in een hoek van de Sayed Abed basis bevond (Camp Nunez) en voorzien was voor de 'Special Forces' en hun lokaal personeel (zie toegevoegde informatie administratief dossier). Op de tekening die u maakt van de opdeling van het kamp lijkt u te beseffen dat de 'Special Forces' een aparte eenheid vormen binnen dit kamp maar vergist u zich in de omvang van het kamp van de 'Special Forces' (zie toegevoegde informatie in administratief dossier). Zoals hierboven reeds beschreven, bevindt Camp Nunez zich in een hoek van de basis en is het veel kleiner dan het overige deel van de basis. Dit is logisch als men in acht neemt dat Camp Nunez toen u daar tewerkgesteld was 50 personeelsleden had tegenover ongeveer 750 in de Sayed Abad basis (zie toegevoegde informatie administratief dossier).

Daarnaast blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 13) en het 'certificate of appreciation' (zie toegevoegde informatie in administratief dossier) dat toen u tewerkgesteld werd in Camp Nunez er op dat moment een schietincident plaatsvond met een dolgedraaide tolk (zie toegevoegde informatie administratief dossier). Het CGVS is van mening dat moest u effectief ter plaatse geweest zijn toen het schietincident gebeurde, u een overtuigende reconstructie van de feiten zou moeten kunnen geven of toch op zijn minst bekend zou moeten zijn met de details rondom dit incident. Het CGVS erkent dat het in uw voordeel is dat u zelf over het incident begint nog voor er één vraag over gesteld is (CGVS p. 15) maar weerlegt dat u ter plaatse was op het moment van de schietpartij en vermoedt dat u alles wat u weet over het incident van horen zeggen heeft.

Zo verklaart u dat de schutter vijf doden maakte waaronder een Amerikaanse soldaat genaamd John (CGVS p. 16, 17 en 19) terwijl uit onze informatie blijkt dat er twee slachtoffers waren genaamd Captain David Thompson en Spc. Mark Decoteau (zie toegevoegde informatie administratief dossier). Verder weet u niets te vertellen over de motieven van de schutter en maakt u zelfs meerdere keren gewag van een zelfmoordterrorist wat impliceert dat de schutter actief een einde wilde maken aan zijn leven (CGVS p. 15 en 16). Blijkbaar lijkt u niet te weten dat de schutter van bij het begin van zijn tewerkstelling, een maand nadat u in dienst trad, voor problemen zorgde en daardoor getransfereerd werd naar een andere basis. Het was nadat de Amerikanen hem dit nieuws hadden meegedeeld dat hij dolgedraaid is en het incident heeft veroorzaakt (zie toegevoegde informatie administratief dossier). U blijkt ook niet te weten wie de schutter uiteindelijk heeft uitgeschakeld (CGVS p. 17) terwijl u beweert ter plaatse te zijn geweest na het incident (CGVS p. 16). Het CGVS erkent dat dit een chaotische situatie moet zijn geweest maar verwacht wel dat u op zijn minst een aanwijzing zou hebben over wie de schutter heeft uitgeschakeld aangezien er maar één gewapend persoon aanwezig was en hij als een held werd beschouwd (zie toegevoegde informatie administratief dossier).

Daarnaast noemt u de schutter steeds Shoheeb (CGVS p. 15, 16, 17 en 19) terwijl zijn echte naam N. A. A. (...) was (zie toegevoegde informatie administratief dossier). Uw verklaring dat de tolken nooit hun echte namen gaven onder elkaar uit angst voor represailles van de anti-regeringstroepen en daarom werkten met bijnamen klinkt legitiem (CGVS p. 17 en 19) ware het niet dat u de bijnaam voor de schutter, N. (...), niet meteen weet te verduidelijken (CGVS p. 17). Nochtans is de reden waarom de schutter N. (...) werd genoemd redelijk in het oog springend (zie toegevoegde informatie administratief dossier). N. (...) was niet alleen een verkorting van zijn voornaam, wat meteen uw argument dat tolken hun eigen naam niet te kennen gaven ondermijnt, maar ook een verwijzing naar zijn verslaving voor het product 'naswar' of 'nass'. Een erg verslavende substantie afkomstig uit het zuiden van Afghanistan (zie toegevoegde informatie administratief dossier). Bovendien beweert u dat de schutter afkomstig is uit de provincie Kandahar (CGVS p. 15) terwijl hij eigenlijk afkomstig is uit de provincie Helmand en zijn tienerjaren doorbracht in Kabul (zie toegevoegde informatie administratief dossier).

De geloofwaardigheid van uw verblijf in Camp Nunez wordt verder ondermijnt door uw verklaringen over de houding van de schutter in het dagelijkse leven van het kamp. Zo verklaart u dat de schutter een goede gast was die met iedereen overeenkwam (CGVS p. 17). Nochtans blijkt uit onze informatie dat de schutter vanaf het begin voor problemen zorgde. Hij werd omschreven als lui, slordig, onhygiënisch, onbetrouwbaar en een eenzaat. Hij leek ook depressief en werd gemakkelijk geïrriteerd. Hij was moeilijk om mee samen te leven als kamergenoot en kookte tegen alle regels in op zijn kamer waardoor hij ratten aantrok. Het verschil in de manier waarop u hem beschrijft en de manier waarop zijn collega's en oversten hem beschrijven, bewijst dat u deze schutter nooit heeft gekend. Nochtans had u hem moeten kennen. In tegenstelling tot uw verklaring dat de schutter soms buiten het kamp ging op patrouille met de Amerikanen (CGVS p. 19) bleek hij niet geschikt voor deze job en werd hij na enkele keren op

patrouille te gaan gebruikt als 'kamptolk' voor de negen lokale arbeiders en koks tewerkgesteld in Camp Nunez (zie toegevoegde informatie administratief dossier). Aangezien u één van de negen lokale arbeiders was, had u een persoonlijke relatie met hem moeten hebben en had u beter op de hoogte moeten zijn van zijn reputatie. Uw verklaring dat u hem niet persoonlijk kende, bewijst opnieuw dat u niet op deze basis werkte (CGVS p. 16).

Vervolgens heeft u ook geen kennis over wat er zich afspeelde tijdens uw verblijf op de basis in Sayedabad. Zo heeft u geen idee wat voor soort training er zich binnen de basis plaatshad. Uit uw verklaringen, waar overigens geen touw aan vast te knopen is, kan men afleiden dat men vooral wachters trainde (CGVS p. 20 en 22). Van iemand die tweemaal acht maanden gewerkt heeft op deze basis kan men wel verwachten dat hij weet dat de training gegeven werd aan zowel de Afghaanse politie als het leger (zie toegevoegde informatie administratief dossier). U weet ook niets over het Afghan Public Protection Programme (CGVS p. 21) wat nochtans heel wat teweeg bracht in het district Sayed Abad en waarvoor de vrijwilligers getraind werden in het kamp waar u tewerkgesteld was (zie toegevoegde informatie administratief dossier). Als u gevraagd wordt wat er zich aan de overkant van de weg van de ingang van het kamp bevindt, antwoordt u winkels waar op zich niets mis mee is maar ontkent u dat er daar ook training wordt gegeven aan het Afghaans leger en de politie (CGVS p. 22). Nochtans blijkt uit onze informatie dat er buiten het kamp training wordt gegeven aan 350 rekruten (zie toegevoegde informatie administratief dossier). Bovendien kan u geen enkel dorp in de buurt van de basis opnoemen (CGVS p. 21).

Verder beweert u dat er tijdens uw verblijf in het kamp maar één personeelsswissel plaatshad naar het eind van uw termijn toe (CGVS p. 19) terwijl er in werkelijkheid ook een personeelsswissel was in het begin van uw verblijf waardoor de groep van 'Special Forces' waarmee u was gestart op het einde van uw termijn terugkwam (zie toegevoegde informatie administratief dossier). Had u hier werkelijk bij geweest had u dit opgemerkt. Als u gevraagd wordt of er doden zijn gevallen bij de 'Special Forces' tijdens uw verblijf in Camp Nunez, antwoordt u dat ze wel op het gewone leger hebben geschoten maar dat er nooit zoiets gebeurd is met de 'Special Forces' (CGVS p. 16). Opnieuw moet worden vastgesteld dat u geen kennis heeft van een gebeurtenis die een danig grote impact heeft op de dagelijkse bezigheden in het kamp. Op 23 november 2009 overleed Matthew Pucino, lid van het Operational Detachment Alpha, 2nd Battalion, 20th Special Forces Group (Airborne) als gevolg van een Improvised Explosive Device (zie toegevoegde informatie administratief dossier). Dezelfde 'Special Forces' groep waar u beweert mee te hebben samengewerkt en waar u samen mee op de foto staat op de 'letter of appreciation' (zie toegevoegde informatie administratief dossier). U was werkzaam in Camp Nunez op het moment van zijn overlijden. Dat u zijn dood niet zou opgemerkt hebben in klein team van 12 'Special Forces' is dan ook weinig waarschijnlijk (zie toegevoegde informatie administratief dossier).

Alle bovenstaande argumenten bewijzen dat aan uw verblijf in Camp Nunez en uw samenwerking met de Amerikanen geen geloof mag gehecht worden.

Daarnaast moet ook sterk getwijfeld worden aan uw verblijf op de basis in Maydan Shahr. Vooreerst moet worden opgemerkt dat er twee kampen zijn in de buurt van Maydan Shahr maar dat (zie toegevoegde informatie administratief dossier) u zelf niet goed weet op welke basis u werd tewerkgesteld. Als u gevraagd wordt of er een Provincial Reconstruction Team (PRT) aanwezig was in uw kamp, antwoordt u dat ze een aparte locatie hadden in hetzelfde kamp (CGVS p. 3). Als u gevraagd wordt of u ooit een inwoner van het land Turkije gezien heeft, antwoordt u ontkennend maar vermeldt u er wel bij dat er in Maydan Shahr een gebouw was met een Turkse vlag en dat er Turkse auto's rondrijden (CGVS p. 23). Dit kan goed zijn aangezien de PRT in de provincie Maydan Wardak geleid wordt door de Turken en er bijgevolg een grote Turkse aanwezigheid is (zie toegevoegde informatie administratief dossier). Even verder verklaart u dan weer dat u in hetzelfde kamp zat als het leger maar dat u denkt dat dit hetzelfde is als een PRT (CGVS p. 21 en 22). Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat als u in hetzelfde kamp als dit van het PRT zat u dit had moeten opmerken en dat u dan meer dan waarschijnlijk ook wel eens een Turk tegen het lijf had gelopen. Het feit dat u niet weet of u al dan niet in dezelfde basis zat als het Turks PRT bewijst dat u zeker niet tewerkgesteld was op deze basis maar uw onwetendheid doet ook sterk twifelen of u ooit werkzaam was op éénder welke basis.

Uw verklaringen over de Forward Operating Base (FOB) Airborne, de tweede basis in de buurt van de stad Maydan Shahr bevestigen voorgaande conclusie (zie toegevoegde informatie administratief dossier). Zo heeft u geen idee van wat een FOB is, toch wel een courante term als je er vijf maanden werkt (CGVS p. 14 en 22). Verder heeft u ook geen weet van een vergadering tussen

zestig Afghaanse ouderen en Amerikaanse officieren (zie toegevoegde informatie administratief dossier). Een vergadering van deze omvang zal niet onopgemerkt voorbij gegaan zijn en zal meer dan waarschijnlijk voor extra werk gezorgd hebben voor het lokale personeel. Dat u niet op de hoogte was van deze meeting is dan ook het zoveelste bewijs dat u ook op deze basis niet tewerkgesteld was.

Bovenstaande argumenten bewijzen dat uw samenwerking met de Amerikanen in Afghanistan ongeloofwaardig is. Deze samenwerking met de Amerikanen wordt door u nochtans ingeroepen als reden tot uw ontvoering door de taliban (CGVS p. 26). Bijgevolg is uw ontvoering omwille van uw samenwerking met de Amerikanen door de taliban ongeloofwaardig. Evenmin kunt u op basis van dezelfde vaststellingen een toekomstige vrees ten opzichte van de taliban inroepen.

Daarnaast kunnen er ook vragen gesteld worden bij uw vrees voor de mullahs van uw dorp. Zo verklaart u dat toen u uw werk begon voor de Amerikanen u naar Kabul bent verhuisd omwille van de mullahs die u lastig vielen (CGVS p. 5 en 6) terwijl u even later verklaart dat de problemen pas begonnen nadat u verhuisd was naar Kaboel (CGVS p. 11). U vermeldt zelfs dat de mullahs niet eens wisten waarom u verhuisd was naar Kaboel en hierover inlichtingen moesten inwinnen bij uw broer (CGVS p. 11). Het lijkt er dan ook eerder op dat u verhuisd bent om praktische redenen zoals u zelf ook al aangaf (CGVS p. 6).

Ook wat betreft uw vrees voor de overheid maakt u geen geloofwaardige indruk. U verklaart dat er een paar keer mensen van de overheid bij u langs zijn geweest en uw broer vroegen wat u deed en waar u werkte (CGVS p. 9 en 28). Ze waren zelfs bereid om uw broer geld te geven om de waarheid te vertellen (CGVS p. 28). Als u wordt duidelijk gemaakt dat er bitter weinig kans is dat de regering er iets op tegen zou hebben dat u samenwerkt met de Amerikanen, antwoordt u dat uw broer ruzie met hen had gemaakt en beschuldigden ze u van samenwerking met de taliban en dreigden ze dit verder te vertellen (CGVS p. 29). Dat de autoriteiten bij uw verhuis plots zouden opdrukken om uw familie lastig te vallen met dit soort vragen wat ze gemakkelijk zelf kunnen nagaan en u daarna zouden bedreigen om verder te vertellen dat u samenwerkt met de taliban is dan ook zeer onwaarschijnlijk.

In het licht van al het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u voorgelegde documenten kunnen deze bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw taskara, de taskara van uw vader, drie foto's van uzelf, een foto van uw vader, een foto van uw broer, een overlijdensbericht en de uitnodigingsbrief voor uw vaders begrafenis bevestigen enkel uw identiteit de welke niet betwist wordt. Het verzendingsorder is irrelevant terwijl de 'letters of appreciation' weinig geloofwaardigheid hebben gezien de bovenstaande argumenten. Bovendien dient te worden opgemerkt dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, diploma's paspoorten, etc...) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratieve dossier).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld. Hoewel u afkomstig bent uit het district Dara-i-Nur gelegen in de provincie Nangarhar, concludeert het CGVS dat u op basis van uw verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Kaboel. U verklaarde immers verhuisd te zijn met uw volledige familie naar de wijk Darulaman in de stad Kaboel omwille van werkgelegenheid (CGVS p. 10). U heeft hier dan ook een twee-tal jaar gewoond. Bovendien verklaarde u ook vroeger al naar Kaboel te zijn gekomen om te werken (CGVS p. 6). U spreekt zowel dari als pashtu (CGVS p. 8) wat uw kansen op een perfecte integratie sterk verhoogt. Daarnaast is uw moeder afkomstig uit Kaboel en heeft u bijgevolg een uitgebreid familienetwerk in Kaboel die u kan helpen bij uw terugkeer (CGVS p. 6).

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna wet van 29 juli 1991).

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477;

RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2. Verzoeker stelt dat hij wel degelijk in de Amerikaanse militaire basissen van Sayed Abad en Maydan Shahr heeft gewerkt. Verzoeker benadrukt in dit verband dat hij analfabeet is zodat het logisch is dat hij de naam van het 'Special Forces' kamp niet kende. Bovendien heeft het Commissariaat-generaal nagelaten zowel 'Carlos' als de Amerikaanse militairen vermeld op de door hem voorgelegde attesten en certificaten te contacteren teneinde na te gaan of zij verzoeker kenden. Het Commissariaat-generaal maakt er zich echter eenvoudig van af door te stellen dat alle soorten documenten afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt. Verzoeker meent tevens dat het Commissariaat-generaal de verklaringen van verzoeker bijzonder streng heeft beoordeeld en totaal uit het oog heeft verloren dat verzoeker slechts een eenvoudige loodgieter was, hetgeen zijn beperkte kennis kan verklaren. Bovendien merkt verzoeker op dat hij over vele onderwerpen desalniettemin een beperkte kennis heeft, hetgeen volgens verzoeker zijn verblijf in de militairen aantoonde. Aangaande het schietincident beklemtoont verzoeker dat hij geen contact had met de tolk behoudens normale werkgerelateerde vertalingen tussen hem en de Amerikanen. Hij herneemt zijn eerdere verklaring dat hij de tolk niet persoonlijk kende zodat niet kan weerhouden worden dat hij niets wist over het karakter van de tolk en de motieven van de schietpartij. Verzoeker benadrukt dat het voor hem veel te gevaarlijk is om terug te keren en hij wel degelijk een gegronde vrees heeft om vermoord te worden nu de taliban hem in het verleden reeds heeft opgepakt en gefolterd én de Afgaanse overheid ervan overtuigd is dat verzoeker een actief lid is van de Taliban.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van

objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing talrijke motieven bevat die door verzoeker niet weerlegd worden.

Zo stelt de bestreden beslissing:

"(...) Dat de Amerikanen zomaar een Afghaanse loodgieter op hun basis zouden te werkstellen, zonder de minste doorlichting uit te voeren in een klimaat waar het vertrouwen tussen buitenlandse troepen en hun Afghaanse medewerkers op de proef wordt gesteld door meervoudige aanvallen van Afghaans veiligheidspersoneel die zich tegen hun werkgever keren (zie toegevoegde informatie administratief dossier), klinkt dan ook zeer ongeloofwaardig.(...)"

"(...)Daarnaast is het ook weinig logisch dat u beweert gewerkt te hebben voor de 'Special Forces'(CGVS p. 13, 14 en 15) maar dat u de benaming niet kent van het afgezonderde kamp die zich in een hoek van de Sayed Abed basis bevond (Camp Nunez) en voorzien was voor de 'Special Forces' en hun lokaal personeel (zie toegevoegde informatie administratief dossier). Op de tekening die u maakt van de opdeling van het kamp lijkt u te beseffen dat de 'Special Forces' een aparte eenheid vormen binnen dit kamp maar vergist u zich in de omvang van het kamp van de 'Special Forces' (zie toegevoegde informatie in administratief dossier). Zoals hierboven reeds beschreven, bevindt Camp Nunez zich in een hoek van de basis en is het veel kleiner dan het overige deel van de basis. Dit is logisch als men in acht neemt dat Camp Nunez toen u daar tewerkgesteld was 50 personeelsleden had tegenover ongeveer 750 in de Sayed Abad basis (zie toegevoegde informatie administratief dossier).(...)"

In zoverre men zou aanvaarden dat verzoeker de naam van het bijzondere kamp waarbinnen hij zelf werkte niet zou kennen, dan nog is het redelijk te verwachten dat hij het grote verschil in oppervlakte zou kennen van de kampen.

"Daarnaast noemt u de schutter steeds Shoheeb (CGVS p. 15, 16, 17 en 19) terwijl zijn echte naam Nasir Ahmad Ahmadi was (zie toegevoegde informatie administratief dossier). Uw verklaring dat de tolken nooit hun echte namen gaven onder elkaar uit angst voor represailles van de anti-regeringstroepen en daarom werkten met bijnamen klinkt legitiem (CGVS p. 17 en 19) ware het niet dat u de bijnaam voor de schutter, Nass, niet meteen weet te verduidelijken (CGVS p. 17). Nochtans is de reden waarom de schutter Nass werd genoemd redelijk in het oog springend (zie toegevoegde informatie administratief dossier). Nass was niet alleen een verkorting van zijn voornaam, wat meteen uw argument dat tolken hun eigen naam niet te kennen gaven ondermijnt, maar ook een verwijzing naar zijn verslaving voor het product 'naswar' of 'nass'. Een erg verslavende substantie afkomstig uit het zuiden van Afghanistan (zie toegevoegde informatie administratief dossier). Bovendien beweert u dat de schutter afkomstig is uit de provincie Kandahar (CGVS p. 15) terwijl hij eigenlijk afkomstig is uit de provincie Helmand en zijn tienerjaren doorbracht in Kabul (zie toegevoegde informatie administratief dossier).

De geloofwaardigheid van uw verblijf in Camp Nunez wordt verder ondermijnt door uw verklaringen over de houding van de schutter in het dagelijkse leven van het kamp. Zo verklaart u dat de schutter een goede gast was die met iedereen overeenkwam (CGVS p. 17). Nochtans blijkt uit onze informatie dat de schutter vanaf het begin voor problemen zorgde. Hij werd omschreven als lui, slordig, onhygiënisch, onbetrouwbaar en een eenzaat. Hij leek ook depressief en werd gemakkelijk geïrriteerd. Hij was moeilijk om mee samen te leven als kamergenoot en kookte tegen alle regels in op zijn kamer waardoor hij ratten aantrok. Het verschil in de manier waarop u hem beschrijft en de manier waarop zijn collega's en oversten hem beschrijven, bewijst dat u deze schutter nooit heeft gekend. Nochtans had u hem moeten kennen. In tegenstelling tot uw verklaring dat de schutter soms buiten het kamp ging op patrouille met de Amerikanen (CGVS p. 19) bleek hij niet geschikt voor deze job en werd hij na enkele keren op patrouille te gaan gebruikt als 'kamptolk' voor de negen lokale arbeiders en koks tewerkgesteld in Camp Nunez (zie toegevoegde informatie administratief dossier). Aangezien u één van de negen lokale

arbeiders was, had u een persoonlijke relatie met hem moeten hebben en had u beter op de hoogte moeten zijn van zijn reputatie. Uw verklaring dat u hem niet persoonlijk kende, bewijst opnieuw dat u niet op deze basis werkte (CGVS p. 16)."

Terecht stelt de bestreden beslissing dat van verzoeker die één van de negen werknemers in de basis geweest zou zijn en wiens contact met de Amerikanen verliep via bovenvermelde tolk meer zou moeten weten over de houding van deze tolk in het dagelijkse leven van het kamp.

Verzoeker was ook niet op hoogte van het feit dat het verboden was op de eigen kamer te koken (gehoor p 18). Ter zitting wijzigt verzoeker zijn verklaringen en stelt hij dat er twee keukens waren, een voor de Amerikaanse soldaten en een voor hen, en dat hij nooit verklaard heeft dat zij in hun verblijf kookten. Verzoeker stelt ook ten onrechte dat Shobeeb van Amerika gekomen is en zelfmoordterrorist was (gehoor, p. 15). De verklaringen van verzoeker overtuigen niet.

2.3. Daar waar verzoeker stelt dat hij attesten heeft voorgelegd en het CGVS deze mensen niet heeft gecontacteerd wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal niet moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad erop dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011). Dit geldt ook voor de "RECOMMENDATION LETTER" die verzoeker ter zitting neergelegd heeft.

2.4. Verzoeker stelt dat hij reeds in het verleden werd opgepakt en gefolterd door de Taliban, meent de Raad dat bij gebrek aan geloofwaardigheid van zijn samenwerking met de Amerikanen dit evenmin overtuigt.

Wat betreft zijn ingeroepen vrees voor de overheid stelt de verwerende partij terecht dat verzoeker dienaangaande ook niet overtuigt.

Terecht stelt de bestreden beslissing: *"Ook wat betreft uw vrees voor de overheid maakt u geen geloofwaardige indruk. U verklaart dat er een paar keer mensen van de overheid bij u langs zijn geweest en uw broer vroegen wat u deed en waar u werkte (CGVS p. 9 en 28). Ze waren zelfs bereid om uw broer geld te geven om de waarheid te vertellen (CGVS p. 28). Als u wordt duidelijk gemaakt dat er bitter weinig kans is dat de regering er iets op tegen zou hebben dat u samenwerkt met de Amerikanen, antwoordt u dat uw broer ruzie met hen had gemaakt en beschuldigden ze u van samenwerking met de taliban en dreigden ze dit verder te vertellen (CGVS p. 29). Dat de autoriteiten bij uw verhuis plots zouden opdrukken om uw familie lastig te vallen met dit soort vragen wat ze gemakkelijk zelf kunnen nagaan en u daarna zouden bedreigen om verder te vertellen dat u samenwerkt met de taliban is dan ook zeer onwaarschijnlijk."*

Het middel is niet gegrond. Verzoeker bewijst zijn hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet.

2.5. Verzoeker vraagt ondergeschikt om erkend te worden onder het statuut van subsidiaire bescherming. Waar het Commissariaat-generaal van oordeel is dat hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief zou beschikken in Kaboel, herneemt verzoeker zijn eerdere verklaring dat zijn familie niet langer woonachtig is in Kaboel en zij zijn teruggekeerd naar Dara-i-Nur alwaar de Taliban zeer actief is. Bij repatriëring zal verzoeker zich opnieuw bij zijn familie in Dara-i-Nur dienen te vestigen waardoor hij een ernstig risico loopt op een nieuwe ontvoering door de Taliban.

Verweerder benadrukt vooreerst dat het bestaan van het interne vluchtalternatief *in casu* enkel aan de orde is in het kader van de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus. In het kader van de vluchtelingenstatus volhardt verweerder in de vaststelling dat het asielrelaas ongeloofwaardig is. Verzoekers uitleg kan niet worden gevolgd nu er geen geloof wordt gehecht aan zijn asielrelaas, zijn samenwerking met de Amerikanen in Afghanistan, aan zijn beweerde problemen met de Taliban omwille van zijn samenwerking met de Amerikanen en aan zijn beweerde problemen met de Afghaanse overheid omdat zij hem ervan verdenken actief te zijn bij de Taliban.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de

elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

Er wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen.”

Verweerder wijst er terecht op dat verzoeker over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Kabul beschikt en dat hij op een familienetwerk kan terugvallen nu zijn moeder afkomstig is uit Kaboel. De subsidiaire beschermingsstatus werd door de commissaris-generaal dan ook in alle redelijkheid ten aanzien van de stad Kaboel beoordeeld.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft gesteld dat een intern vluchtalternatief in Kaboel onder bepaalde omstandigheden mogelijk is (EHRM, Case Hussein v. Sweden (Application no. 10611/09) dd. 13 oktober 2011). Het Hof verwijst naar de UNHCR Guidelines over Afghanistan van 17 december 2010 waarin gesteld wordt dat een binnenlands vestigingsalternatief in beginsel beschikbaar is waar een individu bescherming krijgt van zijn uitgebreide familie, gemeenschap of stam in de plaats van vestiging. Alleenstaande mannen en nucleaire gezinseenheden kunnen onder bepaalde voorwaarden ook leven zonder familiale of gemeenschapsondersteuning in stedelijke of semi-stedelijke omgevingen waar er infrastructuur beschikbaar is en een effectieve regeringscontrole. Een individueel onderzoek is hierbij echter aangewezen rekening houdend met de langdurige oorlog en de toenemende binnenlandse migratie naar de steden (Overweging 96).

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij zich eventueel met zijn gezin in Kaboel, waar hij voorheen verbleef, zou kunnen vestigen in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Verweerder stelt terecht dat de commissaris-generaal na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is immers niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd. De impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Verweerder meent dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de bovenvermelde evaluatie van de commissaris-generaal.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in Kaboel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C.VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS